

IV 61
Kapitel
Reise

SKÅL FÖR DAMERNA,

den 26 November 1870.

Yngling, du som för det ädla lågar,
Der du modigt fram din bana tågar,
Fri, okuffig, stolt och stark,
Du, som varmast utaf allt på jorden
Älskar fosterlandet uti norden
Och med glädje ger ditt lif att strida
Emot mörkrets här, att ljuset sprida
Öfverallt i Finland, långt till bortgömd ödemark!

Yngling, jag ditt hjerta gör en fråga:
Hvem har lärt din själ så varmt att låga
För det högsta, lifvet skänkt?
Hvem dig lärt att ljus och frihet dyrka
Och att offra gladt din ungdoms styrka,
För att dessa skatter engång vinna? — —
Bøj dig, stolte yngling! — Finlands Qvinna
Fröet till allt stort och ädelt i ditt hjerta sänkt!

Första gången, då du ögat höjde
Upp mot lifvet, var det hon, som böjde
Sig utöfver dig; och varm
Hennes blick i din sig tyst försänkte;
Och de tusen tankar, då hon tänkte,
Troget sen, så länge hennes hjerta
Klappat, följt dig så i fröjd, som smärta
Allt ifrån den stund, du maktlös låg på hennes arm!

Med sin moderskärleks rika vårar,
Sina böner, sina tysta tårar
Hvarje frö hon vårdat har,
Som hon engång sådde i ditt sinne.
Och din systers, din väninnas minne,
Är ej det en skatt af kärlek? — ofta
Har du känt dess väna rosor dofta
Friskt kring dig, då du arbetat för en framtids dar!

Hon, som man den svaga plägat kalla,
Hon är dock den starkaste bland alla:
Kärlek hennes styrka är!
Folken hon förädlar, hjeltar danar,
Snillets höga blixtrar fram hon manar;
Och då nödens bud kring landet ilar,
Framst hos henne då dess öde hvilat:
Det är hon, som Finlands framtid i sitt hjerta bär!

Nu i eget hem för första gången
Samlas vi med kärleken och sången.
Deras makter det beredt
Till ett hem för framtida idrotter.

Men kamrater, om ej Finlands dotter
Älskat oss och hjälpt att muren höja,
Knappt dess grundval än vi skulle röja.
Nej, hvad nu vi äga — hon i stillhet verkat det!

Hennes kärlek genom stenen talar.
Och nu står hon sjelf i våra salar.
Bästa prydnad hon dem gett!
Nu en skål för henne varmt vi tömma
Och vi djupt vår ed i hjertat gömma,
Att här fosterlandets skörd skall spira.
Sen kring hennes lockar axen vira
Vi och säga tacksamt: hon i stillhet dem beredt!

Odo Reuter

Helsingfors,
Theodor Sederholms boktryckeri,
1870.

Företedt: L. Heimbürger.

Kapt Schalin - 38